Tjugotusen steg på jobbet, sen tur och retur två timmar varje dag för hämtning och lämning.

LÅNGLÄSNING

Denna artikel belyser assistans från insidan, den del som sällan åskådliggörs publikt. Syftet är att bredda bilden och skapa perspektiv inför livet som föräldrar, anhöriga och kunder i behov av personlig assistans lever. I denna artikel möter du Jessica som öppen-hjärtigt delar med sig av hennes historia om assistans, autism och att vara en sjuttonårig mamma.

CARL IVLOVE
MEDSKAPARE

En sensommarkväll i augusti möter jag upp Jessica i familjens hem i norra Värmland. På ytan ser det ut som hos vilken annan småbarnsfamilj som helst. Cyklar, kick-bikes, hjälmar och leksaker ligger på framsidan. På baksidan står familjens studsmatta i vilken fotbollarna ligger och väntar på nästa tillfälle att sparkas runt. Sambon Kenneth öppnar dörren och hälsar mig välkommen på brett värmlandsmål. Min första tanke är att här är man välkommen. Det är varken tillrättalagt, förställt eller maniskt superstädat på grund av stundande besök, utan genuint och ärligt välkommet.

- Så här har vi det, säger Jessica och välkomnar mig från köket. Du får ursäkta, det är mitt i maten, vi kom precis hem säger hon och skrattar. Samtidigt som vi pratar balanserar Jessica äggstekning med att hindra Elias från att ta så mycket granola som han önskar till yoghurt-tallriken.

Dessa rader säger nog mer om Jessica än något annat. Med allt hon har att ordna med i livet så låter hon mig ändå komma på besök på barnens första skoldag efter sommarlovet, mitt i middagstid, för att berätta hennes historia för mig.

Där allt startade

Elias föddes med autism. Något som Jessica märkte tidigt, inte minst på hans tidiga beteende. – Han ville vara för sig själv, han var inte alls så kontaktsökande som andra barn brukar vara. Men det var inte bara beteendet utan också sömnsvårigheterna.

- Att sova var inget som jag ägnade mig åt de första åren. Jag körde mil efter mil för att han skulle somna och när han väl somnade så parkerade jag och gjorde samma sak. Jag har nog sovit på varenda parkeringsficka i kommunen säger hon och skrattar. Jag var sjutton, födde en son med autism, det var inte

> *Jag har nog sovit på varenda parkeringsficka i kommunen.*

jätterockigt om jag ska vara ärlig. Inte på grund av funktionsvariatonen utan snarare känslan av att vara utanför, ensamheten. Jag menar, jag kunde inte gå på mammagrupperna eftersom de satt där med sina barn i famnen och mitt var överallt och ingenstans i rummet. Han var rätt livlig, öm en sier. I efterhand skulle vi påbörjat Elias utredning tidigare, men det fanns flera anledningar till att vi inte gjorde det. En av dem var att jag var en ung mamma, som ville visa att jag kunde.

När väl allt startade fick familjen åka skytteltrafik till Karlstad för att göra olika läkarbesök, undersökningar och uppföljningar. Den tiden beskriver Jessica som tuff. - Jag arbetade heltid, var uppe med Elias på nätterna och till